

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 377/2018-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júna 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Svätoslavom Vaškom, Baštová 5/A, Bardejov, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 204/2014 z 28. júna 2016, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDACTED] v časti, v ktorej namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 204/2014 z 28. júna 2016, **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. **O d k l a d á** vykonateľnosť rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 204/2014 z 28. júna 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11 Co 51/2013 z 30. januára 2014 a v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 14 C 24/2010 zo 6. februára 2013 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosť **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 204/2014 z 28. júna 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že Slovenská kancelária poisťovateľov, zastúpená [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalobca“), sa žalobou doručenou 3. decembra 2009 Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) domáhala voči sťažovateľovi nároku na zaplatenie sumy 30 000 € s 9 % ročným úrokom z omeškania od 30. novembra 2009 do zaplatenia a po rozšírení žaloby sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 33 813,33 € s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 30 000 € od 30. novembra 2009 do zaplatenia a s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3 813,33 € od 11. februára 2010 do zaplatenia. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady súm, ktoré zaplatil zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poisteného – sťažovateľa v prospech poškodených – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „poškodení v 1. až 3. rade“) pri dopravnej nehode 17. novembra 2001, ktorú zavínal sťažovateľ ako vodič osobného motorového vozidla a ktorú spôsobil pod vplyvom alkoholu.

Ku dňu podania žaloby okresnému súdu žalobca vyplatil v prospech poškodených v 1. až 3. rade Sociálnej poisťovni a zdravotným poisťovniám sumu 90 843,89 €. Náhradu tejto sumy si žalobca uplatnil voči sťažovateľovi podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 423/1991 Zb., ktorou sa ustanovuje rozsah a podmienky zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou

motorového vozidla v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 423/1991 Zb.“). Na základe žiadosti sťažovateľa žalobca upustil od vymáhania časti regresného nároku a voči sťažovateľovi si napokon uplatnil sumu 30 000 €. V priebehu konania pred okresným súdom žalobca zaplatil Sociálnej poisťovni z titulu invalidného dôchodku pre [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] sumu 7 149,26 €, pričom na základe žiadosti sťažovateľa žalobca upustil od vymáhania časti regresného nároku a voči sťažovateľovi si uplatnil žalobou nárok na zaplatenie sumy 3 813,33 € s príslušenstvom.

Okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 14 C 24/2010 zo 6. februára 2013 tak, že zaviazal sťažovateľa na zaplatenie sumy 2 206,80 € s príslušenstvom do zaplatenia v splátkach po 30 € mesačne až do úplného vyrovnania dlhu. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolania žalobca aj sťažovateľ. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 11 Co 51/2013 z 30. januára 2014 zmenil rozsudok okresného súdu tak, že zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 30 000 € s 9 % ročným úrokom z omeškania od 19. januára 2010 a sumu 3 813,33 € s 9 % ročným úrokom z omeškania od 7. februára 2013 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti – týkajúcej sa časti úrokov z omeškania – žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie podľa § 241 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) z dôvodu, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Sťažovateľ ďalej v sťažnosti obsiahlo uvádza obsah svojho dovolania, ktorého podstatou boli tieto argumenty:

- konajúce súdy mali v prejednávanej veci aplikovať historický a logický výklad a aplikovať aj vyhlášky účinné pred vyhláškou č. 423/1991 Zb. a tiež zohľadniť tam uvedené princípy a zásady na určenie výšky regresného plnenia;

- Občiansky zákonník je voči vyhláške č. 423/1991 Zb. nadradeným právnym predpisom, preto „výška regresnej náhrady... musí rešpektovať princíp primeranosti stanovený... Občianskym zákonníkom.“, pričom tiež poukázal na „vývoj a právnu úpravu inštitútu primeranosti regresnej náhrady“ analýzou relevantných ustanovení vyhlášok účinných pred vyhláškou č. 423/1991 Zb. Uviedol tiež, že právo postihu proti poistenému

má mať „funkciu výchovnú, čiastočne aj represívnu, ale nikdy nie funkciu devastačnú, likvidačnú, ohrozujúcu život a existenciu poisteného a jeho rodiny“;

- primeranosť náhrady určuje žalobca v sume, ktorú si uplatní s tým, že konajúci súd nemá moderačné právo, preto môže návrhu len vyhovieť, alebo ho zamietnuť;

- regres má spočívať v jednorazovej náhrade, a nie v náhrade opakujúcich sa plnení;

- žalobca zrušil interný predpis právnej predchodkyne a nezohľadnil postupy pri uplatňovaní regresu, čím prekročil oprávnenia, ktoré mu dával § 28 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“);

- súdy mali zohľadniť historické okolnosti vzniku zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Inštitút zákonného poistenia vznikol v časoch socializmu a reálne ho vykonával štát ako monopol prostredníctvom Slovenskej štátnej poisťovne. Od 1. januára 2002 ho nahradilo povinné zmluvné poistenie vykonávané viacerými subjektmi – poisťovňami na komerčnom základe s cieľom dosiahnuť zisk. Odlišná koncepcia zákonného poistenia a povinného zmluvného poistenia spôsobuje aj rozdielny prístup k regresnej náhrade;

- v dôsledku zmeny právnej úpravy mali konajúce súdy skúmať, či žalobca má právny záujem na vymáhaní predmetných súm;

- konajúce súdy nedostatočne zohľadnili vzťah Občianskeho zákonníka a vyhlášky č. 423/1991 Zb. Tento vzťah nemožno vyjadriť zásadou *lex specialis derogat legi generali*, ale zásadou *lex superior derogat inferiori*. Uvedená skutočnosť vyplýva z uznesenia krajského súdu sp. zn. 17 Co 157/2015;

- vychádzajúc zo zásady *ius est ars boni et aequi*, mal sťažovateľ právo očakávať, že rozhodnutie súdov bude spravodlivé. Princíp spravodlivosti je vyjadrený aj v § 1 OSP a vyplýva tiež z judikatúry ústavného súdu týkajúcej sa výkladu a aplikácie právnych predpisov;

- konajúce súdy nezohľadnili, že žalobca voči sťažovateľovi uplatňuje ďalšie regresné nároky – žalobca okresnému súdu podal druhú žalobu o zaplatenie sumy 7 534,91 € s prísl. (konanie vedené pod sp. zn. 15 C 353/2014) a tretiu žalobu o zaplatenie sumy 7 975,06 € s prísl. (konanie vedené pod sp. zn. 17 C 299/2015).

Štvrtý regresný nárok vo výške 4 091,73 € žalobca uplatnil voči sťažovateľovi listom z 21. apríla 2016.

Najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom z 28. júna 2016 tak, že dovolanie sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za rozhodnutie, ktoré je „nezákonné, formalistické, arbitrárne. Odôvodnenie považuje za príliš všeobecné, povrchné, nezohľadňujúce konkrétny prípad sťažovateľa. Porušovateľ sa nevysporiadal s argumentmi sťažovateľa.“.

Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd sa dostatočne nevysporiadal s jeho argumentom, že v prejednávanej veci mali sudy použiť historický výklad. Najvyšší súd podľa sťažovateľa neuviedol žiaden konkrétny dôvod, prečo v tomto prípade nebolo možné použiť historický výklad. Sťažovateľ argumentuje, že «v danom prípade existuje medzera v práve. Neexistuje konštantná judikatúra v skutkovo obdobných právnych veciach, neexistuje žiadna judikatúra. V tom sťažovateľ vidí aj výnimočnosť svojho prípadu. Tým, že neexistuje judikatúra, spôsobuje to zrejmú nejednotnosť pri rozhodovaní všeobecných súdov v skutkovo obdobných prípadoch, ba čo viac, v jednotlivých senátoch toho istého súdu... To spôsobuje právnu neistotu, právnu nepredvídateľnosť čo je v rozpore s princípom právneho štátu. A práve tieto skutočnosti preukazujú, že „štandardné interpretačné metódy“ zlyhávajú.

... v tomto konkrétnom prípade zlyháva tak gramatická (jazyková) metóda ako aj systematická metóda výkladu, a preto bolo namieste použiť historickú metódu ako aj metódu logického, racionálneho výkladu...».

Najvyšší súd sa podľa sťažovateľa nedostatočne vysporiadal s námietkou o aplikácii zásady primeranosti regresnej náhrady vyplývajúcej z ustanovení Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza:

«43.) Je zrejmé, že porušovateľ použil gramatický aj systematický výklad, avšak pri ich aplikácii nepoužil racionálny výklad a interpretáciu § 826 OZ v otázke primeranosti nezaložil na racionálnej úvahe ani argumentácii.

44.) Pri poukaze na zásadu primeranosti a proporcionality sa porušovateľ len stotožnil s rozhodnutím odvolacieho súdu a s jeho argumentáciou, že výška 37 % požadovanej regresnej náhrady zo strany žalobcu, je dôvodná a primeraná a súčasne aj proporcionálna.

Poukaz na percentuálne zníženie regresnej náhrady (37%), ktoré uplatnil žalobca voči žalovanému/sťažovateľovi, je podľa názoru sťažovateľa nesprávne. Primeranosť nemožno posudzovať podľa násobkov či percentuálneho určenia, ako to v danom prípade urobil aj odvolací súd aj porušovateľ, ale musí sa posudzovať na každý konkrétny prípad osobitne/jednotlivo so zohľadnením výšky uplatňovanej regresnej náhrady a jej dopadu ekonomického, materiálneho, sociálneho na osobu žalovaného/sťažovateľa a jeho rodinu, (bod 17.). Pritom sťažovateľ predložil porušovateľovi aktuálne pomery jeho osoby a rodiny, ozrejmil mu situáciu, že žalobca si už voči nemu uplatnil ďalšie tri regresné náhrady (bod 33.), a tie sa budú pravidelne opakovať do budúcnosti.

Porušovateľ neskúmal primeranosť uplatňovanej regresnej náhrady žalobcom ani z hľadiska toho, že žalobca bude do budúcnosti opakovane poskytovať/plniť v prospech poškodených plnenia (minimálne invalidný dôchodok v prospech poškodeného [REDACTED] [REDACTED] vyplácaný Sociálnou poisťovňou) (bod 23.), a že tieto regresné náhrady zo strany žalobcu budú voči sťažovateľovi pravidelne opakované.

Porušovateľ sa nijako nezaoberal ani neskúmal primeranosť uplatňovanej regresnej náhrady žalobcom ani z hľadiska toho, že žalobca si už uplatnil voči sťažovateľovi ďalšie postihové právo (ďalšie regresné náhrady), ktoré mu vzniklo opätovným (ďalším) vyplatením plnení v prospech Sociálnej poisťovne, ktorá vypláca invalidný dôchodok v prospech poškodeného [REDACTED], a to vo výške 7.534,91 € za obdobie od 11/2010 do 11/2012, vo výške 7.975,06 € za obdobie od 11/2012 do 11/2014, vo výške 4.091,73 € za obdobie od 11/2014 do 11/2015 (bod 33.).

45.) Sťažovateľ zastáva názor, že by mal mať právo na to, aby sa dostal ešte počas svojho života do takej pozície, ktorá by mu dala záruky, že si žalobca nebude od neho vymáhať ďalšie regresné náhrady, pretože je jasné, že každoročne žalobca vyplatí do budúcnosti v prospech Sociálnej poisťovne sumu vyše 4.000 € s prihliadnutím na valorizáciu dôchodkov. Sťažovateľovi, vzhľadom na každoročne uplatňované regresné náhrady zo strany žalobcu, v konečnom dôsledku neostane nič iné iba podať návrh

na osobný bankrot. Avšak u žalobcu vznikne každoročne právny nárok na úhradu vyplatených súm, teda aj po jeho „očistení“, opäť bude musieť podať návrh na osobný bankrot.

46.) Sťažovateľ tvrdí, že vzhľadom na jeho osobné pomery a pomery jeho rodiny, regresný nárok nepredstavuje reálnu výšku a reálnu schopnosť jeho splatenia. Sťažovateľ predložil porušovateľovi aktuálne pomery jeho osoby a rodiny, pričom uviedol, že ide o nemožné plnenie, ktoré nebude môcť nikdy splatiť. (bod 30.)

Porušovateľ sa k tejto argumentácii možnosti/nemožnosti plnenia zo strany sťažovateľa v prospech žalobcu nijako nevyjadril. Uviedol na strane 7, posledná veta, „Náhrada v zmysle primeranosti má byť prijateľná a únosná pre obe strany.“ Takéto strohé konštatovanie je nepostačujúce. Žalobca je poisťovňou, sťažovateľ fyzickou osobou, ktorý má manželku a tri maloleté deti. Ide o porovnávanie neporovnateľného. Pritom, ak vezmeme do úvahy existenciu vnútorného predpisu žalobcu (bod 20.), ktorý určoval uplatnenie práva postihu, tak ten sám uplatňoval aj proporcionálny princíp voči poisteným pri požití alkoholu do 2 promile do výšky 60 %, najviac 50.000,00 Sk /1.659,69 €/ . Sťažovateľ uhradil 84.147,94 Sk /2.793,20 €/.

Sťažovateľ v podanom doplnení dovolania zo dňa 7. 12. 2015 vykonal aj matematický prepočet ročných úrokov z omeškania v predmetnej veci plus v ďalších dvoch veciach, v ktorých prebieha súdne konanie pred Okresným súdom Prešov ku dňu 31. 12. 2015, pričom výsledný ročný úrok z omeškania predstavoval spolu 4.332,59 € (3.034,86 € + 657,50 € + 640,23 €). Na to, aby sa splatili úroky z omeškania je potrebné, aby sťažovateľ každý jeden mesiac zaplatil sumu minimálne vo výške 360 €; to je v prípade, že by mal sťažovateľ začať splácať všetky tri doposiaľ jestvujúce a uplatnené regresné nároky cestou súdu. Avšak táto suma by musela byť vždy navyšovaná, pretože postup žalobcu bude do budúca pravidelný, opakujúci sa z dôvodu pravidelného vyplácania peňažných náhrad v prospech Sociálnej poisťovne za každý predchádzajúci rok, ako je tomu aj pri uplatnení štvrtej regresnej náhrady vo výške 4.091,73 € (bod 33.).

47.) Porušovateľ sa nijako nezaoberal ani neskúmal primeranosť uplatňovanej regresnej náhrady žalobcom z hľadiska existujúceho vnútorného predpisu žalobcu, ktorý určoval uplatnenie práva postihu pri požití alkoholu do 2 promile do výšky 60 %, najviac 50.000,00 Sk /1.659,69 €/ . (bod 20.)

50.) Z vyššie uvedeného je zrejmé, že porušovateľ (ani odvolací súd) sa s námietkami a argumentmi sťažovateľa nevysporiadali nijako alebo nedostatočne.»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Tento návrh odôvodňuje sťažovateľ takto:

„53.) Na základe rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11 Co/51/2013 zo dňa 30. 1. 2014 a udeleného poverenia na vykonanie exekúcie č. 5707*145243 zo dňa 23. 6. 2014 vydaného Okresným súdom Prešov, je vedené exekučné konanie č. 81 Er/328/2014, EX 1405/2014 oprávneného: Slovenská kancelária poisťovateľov zastúpený [REDAKOVANÉ] proti povinnému: [REDAKOVANÉ] (sťažovateľ) o vymożenie 33.813,33 € s príslušenstvom. Proti exekúcii boli podané dňa 28. 7. 2014 v zmysle § 50 Exekučného poriadku... námietky a súčasne navrhnuté, aby exekučný súd povolil odklad exekúcie. Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 20. 1. 2016, zamietol námietky povinného/sťažovateľa (voči zamietnutiu námietok podal sťažovateľ odvolanie) a súčasne povolil odklad exekúcie do právoplatného skončenia konania o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 11 Co/51/2013 zo dňa 30. 1. 2014, vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1 Cdo/204/2014.

... existuje riziko, že exekučné konanie bude pokračovať a súdny exekútor ju vykoná. Taktiež od rozhodnutia o odložení vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia porušovateľa závisí aj ďalšie pokračovanie v súdnych konaniach pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 15 C/353/2014 o zaplatenie 7.534,91 € s prísl., pričom toto konanie je prerušené do právoplatného skončenia dovolacieho konania (bod 33.) a pod sp. zn. 17 C/299/2015 o zaplatenie 7.975,06 € s prísl., pričom v tomto konaní sťažovateľ ako žalovaný podal na súd dňa 10. 6. 2016 Návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia dovolacieho konania vedeného na Najvyššom súde. O tomto návrhu však doteraz rozhodnuté nebolo.

55.) Bankové účty sťažovateľa sú aj naďalej zablokované súdnym exekútorom a sťažovateľ nemôže disponovať peňažnými prostriedkami. Tieto peňažné prostriedky, ktoré

boli súdnym exekútorom zablokované, sú viazané na štátny príspevok, ktorý povinný získal od Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Prešov na začatie podnikania. Táto skutočnosť (vedeného exekučného konania - aj napriek tomu, že bol súdom povolený odklad) aj naďalej spôsobuje, že povinný nemôže s týmito finančnými prostriedkami voľne disponovať. Stav účtu v čase jeho zablokovania bol vo výške 400,49 €. Tento stav platil do 14. 7. 2014, kedy došlo k blokácii účtu súdnym exekútorom až do výšky mínus 57.486,09 €.

56.) Od času jeho zablokovania dovolateľ nemá možnosť disponovať s týmto účtom, napriek tomu sa mu pravidelne každý mesiac sťahujú sumy 10 € titulom vedenej exekúcie na účet dovolateľa a 6 € za vedenie účtu bankou, spolu 16 € každý mesiac.“

Na základe tejto argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a zároveň sťažovateľovi prizná úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K bodu 1 výroku tohto uznesenia

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 204/2014 z 28. júna 2016, nezistil žiadne dôvody na jej odmietnutie, a preto ju v tejto časti prijal podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde na ďalšie konanie.

II.2 K bodu 2 výroku tohto uznesenia

Sťažovateľ sa tiež domáha, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, a okrem iných poukazuje na prebiehajúce exekučné konanie, na to, že žalobca voči nemu uplatnil žalobami ďalšie regresné nároky, a na blokáciu jeho účtu v banke.

Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

Podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení.

Podľa § 52 ods. 4 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie možno zrušiť aj bez návrhu, ak pominú dôvody, pre ktoré sa nariadilo.

Ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľa na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a dospel k záveru, že tento návrh nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a splňa aj ďalšie podmienky ustanovené v § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde [majúc na zreteli ujmu, ktorá by sťažovateľovi mohla vzniknúť výkonom rozhodnutí všeobecných súdov, v pomere k ujme, ktorá môže vzniknúť tretím osobám (žalobcovi) pri odklade vykonateľnosti týchto rozsudkov]. Ústavný súd prihliadol na to, že účel dočasného opatrenia možno dosiahnuť len odkladom vykonateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 51/2013 z 30. januára 2014 a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14 C 24/2010 zo 6. februára 2013, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto uznesenia.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu z 28. júna 2016

Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Aj pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Citovaný čl. 46 ods. 2 ústavy garantuje právo na súdny prieskum rozhodnutí orgánov verejnej správy v rámci správneho súdnictva, pričom na posudzovanú vec sťažovateľa zjavne nie je aplikovateľné. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že o nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorá vo všeobecnosti zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej, pôjde predovšetkým vtedy, ak ide o také základné právo alebo slobodu, ktoré nie je *ratione materiae* aplikovateľné na posudzovanú vec (m. m. napr. IV. ÚS 11/2018).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol v časti, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018